

INIMI CHIMICE

Krystal Sutherland

INIMI CHIMICE

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Titlul original al acestei cărți este:
Our Chemical Hearts de Krystal Sutherland.

Copyright: OUR CHEMICAL HEARTS, Krystal Sutherland © 2016

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SUTHERLAND, KRYSTAL

Inimi chimice / Krystal Sutherland ; trad.: Bogdan Voiculescu. - București : Storia, 2016
ISBN 978-606-94251-6-9

I. Voiculescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

REDACTOR: Laura Davidescu

CORECTORI: Mirela Vișan, Rodica Crețu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru familia mea,
pentru tot,
pentru totdeauna.

Capitolul 1

MEREU AM CREZUT că momentul în care îți vei cunoaște dragostea vieții va fi ca în filme. Nu chiar ca în filme, bineînțeles, cu secvențele alea cu încetinitorul, cu tipa căreia îi flutură părul în bătaia vântului și cu o coloană sonoră care clocotește pe fundal. Dar mă așteptam să se întâmple totuși ceva, știi? Să-mi stea inima-n loc măcar o clipă. Să simt că trage ceva de sufletul meu, că undeva, în sinea mea, *ceva* îmi spune: „Oau! Iat-o. În sfârșit, după atâta amar de timp, uite c-a apărut”.

Nici vorbă de așa ceva când Grace Town a intrat la cursul de arte teatrale al doamnei Beady cu zece minute întârziere, în a doua zi de marți din ultimul an de liceu. Grace era genul de persoană care face impresie în orice încăpere în care intră, dar nu din motivele pentru care cineva câștigă imediat simpatia nemuritoare a celorlalți. Avea o înălțime și o siluetă potrivite, era destul de atrăgătoare, deci ar fi trebuit să-i fie ușor să se integreze într-un liceu nou, evitând laitmotivele dramatice care se regăsesc de obicei în asemenea povești.

Însă Grace ieșea imediat în evidență sub trei aspecte, înainte s-o poată salva banalitatea ei:

1. Grace era îmbrăcată din cap până-n picioare cu haine bărbătești. Nici măcar nu era vorba de stilul ăla băiețos de skater-girl, ci efectiv de haine purtate în mod normal de un băiat și care îi erau mult prea mari. Purta o pereche de blugi croiți skinny, dar la ea erau legați de brâu cu o curea. Deși era doar jumătatea lui septembrie, purta un pulover, peste o cămașă în carouri, o căciulă împletită și, la gât, un șnur lung din piele, de care era agățată o ancoră.
2. Grace părea neîngrijită și cam bolnavă. Adică văzusem până și drogați care arătau mai bine decât ea în dimineața aia. (De fapt, nu am văzut atât de mulți drogați, dar am văzut *Cartelul Crimelor* și *Breaking Bad* și bineînțeles că și astea se pun.) Părul ei blond era nepieptănat și tuns aiurea, era palidă și sunt destul de sigur că, dacă aș fi mirosit-o în orice moment în ziua aia, aș fi simțit o duhoare...
3. De parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns să-i distrugă șansele de a se integra într-un liceu nou, Grace Town mergea ajutându-se de-un baston.

Și așa s-a-ntâmplat. Așa am cunoscut-o. Nu tu scenă cu încetinitorul, nu tu adiere a vântului, nu tu coloană sonoră

și, în mod sigur, nu tu vreun fior la inimă. Grace a intrat șchiopătând, cu zece minute întârziere, fără să zică nimic, de parcă ar fi fost de-a locului, de parcă participa la cursul nostru de ani de zile, și, poate pentru că era nou-venită, poate pentru că era ciudată sau pentru că profesoara și-a dat seama, dintr-o singură privire, că o mică parte din sufletul ei era frânt, doamna Beady nu a zis nimic. Grace s-a așezat pe un scaun aflat în fundul unei săli cu pereții negri, și-a pus bastonul pe picioare și tot cursul n-a scos un cuvânt.

S-a întâmplat de două ori să mă uit la ea, dar, spre sfârșitul orei, uitasem că era de față. A părăsit încăperea fără să observe nimeni.

Așadar, în mod sigur, povestea de față nu e despre o dragoste la prima vedere.

Însă *este* o poveste de dragoste.

Ei bine.

Oarecum.

Capitolul 2

ÎN PRIMA SĂPTĂMÂNĂ de cursuri din ultimul an, înainte de apariția subită a lui Grace, nu se întâmplase nimic deosebit, în măsura în care așa ceva e posibil într-un liceu. Deocamdată, izbucniseră doar trei scandaluri: un elev dintr-a unsprezecea fusese exmatriculat temporar pentru că fumase în toaleta fetelor (dacă tot e să fii exmatriculat, măcar fă-o într-un mod original), un necunoscut urcase pe YouTube filmarea unei încăierări care a avut loc după ore, în parcare (povestea asta i-a înnebunit pe cei de la administrație), și începuseră să circule zvonuri cum că Chance Osenberg și Billy Costa și-ar fi transmis unul celuilalt o BTS, făcând sex neprotejat cu aceeași fată (nu e o invenție a mea, dragi cititori, oricât de mult aș vrea să fie așa).

Ca de obicei, viața mea era în continuare ferită de scandaluri. Aveam șaptesprezece ani, eram un tip ciudat, deșirat, genul de persoană pe care poate ai fi ales-o să joace în rolul unei versiuni mai tinere a lui Keanu Reeves, dacă ai fi cheltuit deja o mare parte din buget pe realizarea pe calculator a unor imagini de proastă calitate și pe gustări pentru echipa

de filmare. Nu fumasem în viața mea, nici măcar nu trăsesem un fum de la altul și, slavă Domnului, nimeni nu mă abordase să-mi propună vreo giugiuleală fără pantaloni și neprotejată. Părul negru îmi ajungea până la umeri și mă obișnuisem să port jacheta sport a tatălui meu, din anii 1980. Să zicem că eram o combinație între varianta masculină a actriței Summer Glau și Severus Plesneală*. Dacă scoateți din ecuație nasul coroiat și adăugați o pereche de gropițe, gata: obțineți rețeta perfectă pentru Henry Isaac Page.

De asemenea, în acea perioadă nu mă interesau fetele (și nici băieții, dacă sunteți curioși). Prietenii mei deja începeau și sfârșeau relații dramatice de adolescenți de vreo cinci ani, însă mie nu mi se aprinseseră călcâiele nici măcar o dată. Bine, trecusem prin povestea aia cu Abigail Turner, la grădiniță (am pupat-o pe obraz pe neașteptate; după incidentul ăla, relația noastră a luat-o rapid la vale), iar în școala primară am fost obsedat trei ani de zile de ideea unei căsătorii cu Sophi Zhou, dar odată cu venirea pubertății parcă s-a declanșat un întrerupător din interiorul meu și, în loc să mă transform într-o fiară năpădită de testosteron și ahtiată după sex, cum s-a întâmplat cu majoritatea tipilor din școală, eu nu am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să am genul ăla de relație.

Îmi era suficient să mă concentrez asupra învățăturii și să-ncerc să obțin notele de care aveam nevoie pentru admiterea la o facultate cât de cât bună și probabil de asta,

* În original, Severus Snape, personaj din seria *Harry Potter* (n.t.).

câteva zile cel puțin, nu m-am mai gândit la Grace Town. Poate că nu m-aș mai fi gândit la ea niciodată, dacă n-ar fi intervenit un anumit profesor de engleză, pe nume Alistair Hink.

Nici acum nu știu prea multe despre Alistair Hink, ci doar atât cât știu majoritatea liceenilor despre profesorii lor. Avea o problemă serioasă cu mătreța, care nu s-ar fi observat, dacă n-ar fi insistat să poarte helânci pe gât în fiecare zi, a căror culoare neagră evidenția clar acel praf alb, fin, care-i cădea pe umeri precum zăpada pe asfalt. Din moment ce n-avea nimic pe degetele de la mâna stângă, am presupus că nu e căsătorit, situație cauzată probabil de problema cu mătreța și de faptul că semăna uimitor de mult cu Kip, fratele lui Napoleon Dynamite*.

De asemenea, Hink avea o pasiune aprigă pentru limba engleză, atât de puternică încât, când s-a ntâmplat odată ca ora de matematică să dureze cu cinci minute mai mult și deci să ia din timpul cursului de engleză, Hink l-a sunat pe profesorul de matematică, pe domnul Babcock, și i-a ținut o predică, explicându-i că științele umaniste nu sunt mai puțin importante decât matematica. Mulți elevi au râs de el pe ascuns – bănuiesc că țelul lor era o carieră în inginerie, în științele exacte sau în asistență clienți –, dar, privind din urmă, îmi dau seama că acea după-amiază petrecută în sala înăbușitoare a orei de engleză a fost momentul în care m-am îndrăgostit de ideea de a deveni scriitor.

* Personajul principal al comediei americane cu același nume, lansată în 2004. Napoleon era supranumit „tocilarul preferat al Americii” (n.r.).

Mereu am fost bun la scris, mă pricepeam să leg cuvintele între ele. Unii oameni se nasc cu ureche muzicală, unii, cu talent la desen, iar alții – ca mine, bănuiesc – se nasc cu un fel de radar încorporat, care le indică unde trebuie pusă virgula într-un enunț. Dacă e să vorbim despre superputeri, intuiția gramaticală se încadrează undeva jos pe scara gradelor de „mișto”, dar cel puțin m-a ajutat să mă apropiu de domnul Hink, care întâmplător se ocupa de conducerea și organizarea ziarului elevilor, la care mă oferisem ca voluntar încă dintr-zecea, sperând să devin, într-o bună zi, redactor-șef.

Pe la jumătatea orei de artă teatrală de joi a doamnei Beady a sunat telefonul, iar Beady a răspuns. După ce au stat de vorbă câteva minute (Beady și Hink mereu s-au înțeles bine; două suflete născute într-un secol nepotrivit, în care lumea râde de cei cărora încă li se pare că arta a fost, este și va fi cea mai mare realizare a speciei umane), Beady a spus:

— Henry, Grace. Domnul Hink dorește să vă vadă în biroul său după ore.

Am dat din cap și am evitat în mod intenționat să o privesc pe Grace, deși vedeam cu coada ochiului că se uită fix la mine din fundul încăperii.

Atunci când elevii sunt chemați în birourile profesorilor după ore, își imaginează că urmează situații oribile, dar, după cum am spus, eu trăiam tragedia de a nu fi fost implicat în niciun scandal. Știam (sau speram că știu) de ce voia să mă vadă Hink. Grace se alăturase „deținuților” de la Liceul Westland, cu doar două zile în urmă, și cu mare greutate ar

fi avut timp să transmită unui alt elev o tricomoniază și/sau să se ia la bătaie după terminarea orelor (cu toate că *avea* un baston și părea adesea furioasă).

De ce dorea Hink să o vadă pe Grace? Era un mister, la fel ca întreaga ei ființă.

Capitolul 3

CÂND AM AJUNS la biroul lui Hink, Grace aștepta deja pe hol. Și azi era îmbrăcată în haine bărbătești, altele de data asta, însă arăta mult mai curată și mai sănătoasă. Își spălase și își aranjase părul blond. Îi schimba înfățișarea semnificativ, chiar dacă acum, curat fiind, îi cădea asimetric pe umeri, ca și cum și l-ar fi tuns singură cu o foarfecă de grădină ruginită.

M-am așezat lângă ea pe bancă, mult prea conștient de propriul trup, atât de mult, încât mi-am pierdut dezinvoltura mișcărilor și a trebuit să-mi aranjez brațele și picioarele cu un efort conștient. Nu am reușit să obțin postura dorită, așa că am rămas aplecat în față, cumva, într-o poziție incomodă, și mă durea gâtul, dar nu am vrut să mă mișc din nou, pentru că simțeam că Grace mă privea cu coada ochiului.

Grace stătea cu genunchii strânși la piept, cu bastonul proptit între ei. Citea dintr-o carte cu paginile făcute ferfeniță, de culoarea dinților pătați de cafea. Nu puteam citi titlul cărții, dar se vedea că paginile sunt pline de poezii. Când m-a surprins privind cartea, mi-am închipuit că o va

închide sau că o va îndepărta de privirile mele, dar, nu, a întors-o ușor-ușor spre mine, ca să pot citi și eu.

Poezia pe care o citea Grace, probabil, în repetate rânduri, din moment ce pagina avea colțurile roase, era pătată cu mâncare și părea în general neîngrijită, era scrisă de un tip pe nume Pablo Neruda*, de care nu mai auzisem. Titlul, „Nu te iubesc”, m-a intrigat, așa că am început să o citesc, cu toate că Hink nu reușise încă să-mi inspire dragostea pentru poezie. Două versuri anume fuseseră subliniate.

*Te iubesc așa cum trebuie iubite anumite lucruri
întunecate, în secret, undeva între umbră și suflet.*

Hink ieși din biroul său în acel moment, iar Grace închise cartea subit, înainte să citesc până la capăt.

— A, foarte bine, văd că ați făcut cunoștință, spuse Hink când ne văzu împreună.

M-am ridicat imediat, dornic să-mi descălcesc trupul din poziția incomodă în care îl pliasem. Grace se deplasă la marginea băncii și se ridică încet, distribuindu-și cu grijă greutatea între baston și piciorul sănătos. M-am întrebat întâia oară cât de gravă i-o fi afecțiunea. De cât timp avea problema asta? Se născuse cu o malformație sau o fi avut vreun accident tragic în copilărie?

— Ei bine, poftiți înăuntru.

* Poet și om politic chilian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1971 (n.t.).

Biroul lui Hink se afla în capătul unui culoar care o fi fost considerat modern și atrăgător cândva, la începutul anilor '80. Pereți de un roz-pal, tuburi de neon, plante dureros de artificiale și acel linoleum ciudat, care, chipurile, seamănă cu granitul, dar care e alcătuit, de fapt, din sute de bucăți mici de plastic, cu spații transparente între ele. M-am luat după Hink, pășind mai lent ca de obicei, pentru că îmi doream ca Grace să meargă alături de mine. Nu pentru că aş fi vrut ca ea să... știți voi... *să meargă alături de mine*, ci pentru că m-am gândit că i-ar face plăcere, că ar fi un gest drăguț din partea mea să-i permit să țină pasul cu mine. Dar chiar și când simțeam că înaintez cu o lentoare dureroasă, ea rămânea mereu în spatele meu, șchiopătând cu doi pași în urmă, așa încât am avut senzația că ne întrecem să vedem cine poate merge mai încet. Hink era deja cu vreo zece metri în față, așa că am mărit pasul și am lăsat-o pe Grace în urmă. Cred că i-am părut complet ȳicnit.

Când am ajuns în biroul lui Hink (înghesuit, mohorât, în culori verzui; atât de deprimant, încât mi-am închipuit că Hink frecventa, probabil, un club de lupte în weekend), ne-a invitat înăuntru și ne-am așezat în fața biroului, pe două scaune. Luând loc, m-am încruntat, întrebându-mă ce-o fi căutând Grace aici, alături de mine.

— Amândoi ați fost invitați aici, desigur, datorită abilităților voastre excepționale la scris. Când a trebuit să aleg doi redactori-șefi pentru ziar, nimeni nu mi-a părut mai potrivit pentru asta.

— Nu, îl întrerupsese Grace Town, iar vocea ei produse un șoc atât de puternic în mine, încât mi-am dat seama că o auzeam vorbind întâia oară.

Glasul ei avea un fel de putere, era limpede și profund și contrasta puternic cu imaginea de fată timidă și distrusă pe care o sugera înfățișarea ei.

— Poftim?, spuse Hink, evident surprins.

— Nu, repeta Grace, de parcă răspunsul ăsta nu ar fi cerut alte explicații.

— Nu... nu înțeleg, continuă Hink și se întoarse către mine, cu o expresie descumpănită pe chip.

Aproape că îi auzeam efectiv strigătul tăcut de ajutor, dar nu am putut decât să ridic din umeri.

— Nu vreau să fiu redactor-șef. Vă mulțumesc sincer că v-ați gândit la mine. Dar refuz.

Grace își luă geanta de jos și se ridică în picioare.

— Domnișoară Town. Grace. Martin a venit la mine înainte să înceapă anul școlar, special ca să mă roage să citesc textele pe care le-ai scris în timp ce erai la Liceul East River. Din câte știu, dacă nu te-ai fi transferat aici, ai fi preluat postul de redactor-șef al ziarului lor. Nu-i așa?

— Nu mai scriu.

— Mare păcat. Scrierile tale sunt fermecătoare. Ai un talent înnăscut.

— Iar dumneata ai un talent înnăscut pentru clișee.

Hink fu atât de șocat, încât rămase cu gura căscată.

Expresia de pe chipul lui Grace se îmblânzi puțin.

— Îmi cer scuze. Dar e vorba doar despre cuvinte. Nu înseamnă nimic.

Grace îmi aruncă o privire plină de un fel de dispreț, la care nu mă așteptam și pe care nu am înțeles-o, apoi își puse rucsacul pe umeri și părăsi încăperea șchiopătând. Hink și cu mine am rămas acolo, în tăcere, străduindu-ne să pricepem ce se întâmplase. Au trecut zece secunde bune înainte să-mi dau seama că eram furios, dar, odată ce mi-am dat seama, mi-am luat și eu ghiozdanul și m-am îndreptat grăbit spre ușă.

— Putem vorbi mâine?, i-am spus lui Hink, care probabil că și-a dat seama că mă duceam după ea.

— Da, da, desigur. Vino la mine înainte de ore.

Hink îmi făcu semn să plec, iar eu pornii grăbit de-a lungul coridorului, surprins că nu o văd nicăieri pe Grace.

Când să deschid ușa aflată în capătul îndepărtat și să ies din clădire, ea era deja la marginea terenului liceului. Se pare că se putea deplasa al naibii de repede când avea chef. Am alergat după ea, iar când m-am apropiat îndeajuns, am strigat:

— Hei!

Grace se întoarse o clipă, mă măsură din priviri din cap până-n picioare, se uită furioasă în ochii mei și plecă mai departe.

— Hei, i-am spus eu găfâind, când am ajuns-o, în sfârșit, din urmă și am încetinit la pas, alături de ea.

— Ce?, spuse ea, încă mergând cu repeziciune, în timp ce vârful bastonului ei pocnea caldarâmul la fiecare pas.

În spatele nostru claxonă o mașină. Grace îi arată bastonul cu o mișcare violentă și îi făcu semn să treacă pe lângă noi. Până-n clipa aia nu mai văzusem în viața mea o mașină care să se miște cu atâta *timiditate*.

— Ei bine... am spus eu, dar nu-mi veneau cuvintele potrivite să spun ce gândeam.

La scris eram destul de priceput, dar când venea vorba despre vorbit... Cum adică să vorbesc? Cu sunet? Din gură? Asta, da, pacoste.

— Ei bine?

— Ei bine, nu m-am gândit ce să spun de-aici încolo.

— Pari supărat.

— Chiar sunt supărat.

— De ce?

— Pentru că toți se strofocă ani de zile să ajungă redactori, iar tu vii așa, fără nicio problemă, la începutul ultimului an, ți se pune postul pe tavă și refuzi?

— Tu te-ai strofocat?

— Normal că m-am strofocat. Îl lingușesc pe Hink și o fac pe scriitorul chinuit cu o afinitate pentru Holden Caulfield*, de la vreo cîșpe ani încoace.

— Ei, bine, felicitări. Nu pricep de ce ești furios. De obicei, e loc doar pentru un singur redactor-șef, nu? Faptul că am refuzat nu te afectează câtuși de puțin.

— Dar... Vreau să spun... De ce ai refuzat?

* Personajul principal al romanului *De veghe în lanul de secară*, scris de J.D. Salinger în 1951 (n.r.).

— Pentru că nu vreau postul.

— Bine, dar...

— Și din moment ce nu mă vei avea pe mine pe cap, vei putea să iei toate deciziile creative de unul singur și vei aranja ziarul exact așa cum, probabil, ți-l închipui de doi ani încoace.

— Da... Cred... Dar...

— Așa că, vezi bine, ai doar de câștigat din situația asta. Apropo, nu e nevoie să-mi mulțumești.

Am mers mai departe câteva minute, fără să vorbim, până când mi-a dispărut cu totul furia și nu am mai fost în stare să-mi amintesc precis de ce alergasem după ea.

— Totuși *de ce* mă urmărești în continuare, Henry Page?, spuse ea și se opri în mijlocul drumului, ca și când nu i-ar fi părut că de puțină vreme putea da o mașină peste noi în orice clipă.

Și mi-am dat seama că, deși nu făcusem cunoștință și nu vorbisem deloc până astăzi, Grace îmi cunoștea numele întreg.

— Știi cine sunt?, am întrebat eu.

— Da. Și tu știi cine sunt, așa că hai să nu ne mai prefacem că nu știm. De ce mă urmărești?

— Pentru că am ajuns deja prea departe de liceu, *Grace Town*, iar autobuzul meu probabil că a plecat deja. M-am tot gândit cum să-nchei conversația într-un mod elegant, dar nu mi-a venit nicio soluție în minte, așa că m-am împăcat cu soarta.

— Și anume cu ce soartă?

— Soarta de a merge în continuare în direcția asta, până când părinții mă declară dispărut, mă găsește poliția la marginea orașului și mă duce acasă.

Grace oftă.

— Unde locuiești?

— Chiar lângă cimitirul Highgate.

— Bine. Hai la mine. Te duc eu cu mașina.

— A. Super. Mersi.

— Doar să-mi promiți că n-ai de gând să insiști pe tema postului de redactor.

— Bine. Nu insist. Dacă tu vrei să dai cu piciorul unei asemenea ocazii, n-ai decât, e treaba ta.

— Bine.

Era multă umezeală în acea după-amiază în purgatoriul suburbiilor, norii de deasupra noastră aveau aceeași consistență precum glazura de pe tort, iar peluzele și copacii încă aveau acea culoare verde-aurie, luminoasă, specifică sfârșitului de vară. Am mers cot la cot pe asfaltul fierbinte. Au mai trecut cinci minute de liniște stânenitoare, timp în care m-am tot gândit la o întrebare pe care să i-o pun.

— Pot să citesc restul poeziei ăleia?, am spus în cele din urmă, pentru că mi-a părut varianta cea mai puțin penibilă. (Prima variantă: Și... ești un fel de travestită sau ceva de genul ăsta? Nu că n-ar fi în regulă; sunt doar curios. A doua variantă: Ce-i cu piciorul tău, frate? Varianta a treia: Nu se poate să nu fii un fel de drogată. Am dreptate? Adică tocmai

ai ieșit de la dezintoxicare, nu? A patra variantă: Pot să citesc restul poeziei?)

— Ce poezie?, spuse ea.

— Aia cu Pablo nu-mai-știu-cum. „Nu te iubesc”. Sau cum s-o fi chemând.

— A, da.

Grace se opri, îmi înmână bastonul, își mută rucsacul în față, pescui cartea aceea veche și jerpelită și mi-o vârî în mâini. Se deschise de la sine la pagina cu Pablo Neruda, așa încât m-am convins că citea poezia la nesfârșit. Privirea îmi tot revenea la versurile despre dragostea pentru lucruri întunecate.

*Te iubesc așa cum trebuie iubite anumite
lucruri întunecate, în secret,
undeva între umbră și suflet.*

— E frumoasă, i-am spus lui Grace și era adevărat.

Am închis cartea și i-am dat-o înapoi.

— Așa crezi?, mă întrebă ea.

Se uită la mine cu o privire care conținea un fel de întrebare sinceră și își miji ușor ochii.

— Nu ești de acord?

— Cred că asta spun oamenii când citesc câte-o poezie pe care n-o înțeleg. Cred că e tristă. Nu frumoasă.

Nu puteam să pricep ce ar putea fi trist la o poezie de dragoste atât de frumoasă, dar, până la urmă, singura mea dragoste era laptopul meu, așa că nu am spus nimic.

— Uite, spuse Grace, deschizând din nou cartea și rupând din cotor pagina cu poezia respectivă.

Am tresărit ca și cum aș fi simțit cu adevărat un junghi.

— Mai bine rămâne la tine dacă-ți place. E o risipă să păstrez eu poeziile astea drăgălașe.

Am luat foaia, am împăturit-o și am strecurat-o în buzunar, îngrozit, în parte, pentru că rănisese o carte și încântat, pe de altă parte, că mi-a dăruit cu atâta generozitate ceva la care, era limpede, ținea foarte mult. Îmi plăcea genul ăsta de oameni. Persoane care se puteau despărți de obiectele lor fără să ezite prea mult sau deloc. Așa, ca Tyler Durden* și replica sa: „Lucrurile pe care le posezi ajung să te posedă”, și toată povestea aia.

Casa lui Grace era exact așa cum mi-o închipuisem. Grădina era năpădită de plante care deja nu mai aveau flori și dădeau sămânță, peluza era neîngrijită și se sălbăticise de ceva vreme. Draperiile erau trase la ferestre, iar casa, în sine, înaltă de două etaje și construită din cărămidă cenușie, părea să se lase greoi, apăsată de povara lumii. Pe alea care pornea din strada principală era o mașină singuratică, un Hyundai mic și alb, cu logoul trupei The Strokes imprimat pe geamul din spate.

— Așteaptă aici, spuse ea. Trebuie să-mi iau cheile.

Am dat din cap și am așteptat singur pe peluza din față. Prezența mașinii era o ciudățenie, la fel ca întreaga ei persoană. De ce se obosea să meargă (sau, mai bine zis, să șchiopăteze)

* Personaj din filmul *Fight Club* (n.t.).

pe jos, cincisprezece minute până la liceu în fiecare zi, din moment ce avea permis și o mașină care îi stătea la dispoziție? Toți elevii dintr-a douășpea pe care îi cunoșteam mureau de nerăbdare să poată merge cu mașina până la mall sau la McDonald's, în pauza de prânz, și astfel să evadeze de pe proprietatea liceului. Și apoi, după-amiaza, să scape de coada din stația de autobuz și să meargă direct acasă, unde-i așteaptă masa, consola PlayStation și mult îndrăgiții pantaloni de trening.

— Ai permis?, m-a întrebat Grace.

Am tresărit puțin, pentru că nici nu auzisem când a ieșit din casă, și totuși ieșise. Cheile îi atârnav de degetul mic. Și de astea era prins un breloc cu The Strokes. Nu prea avusesem ocazia să le ascult muzica, dar mi-am pus în gând să-i caut pe Spotify, odată ajuns acasă.

— Ăăă, da, de fapt. L-am luat acum vreo două luni, dar încă nu am mașină.

— Bun.

Îmi aruncă cheile, se duse la portiera din dreapta și își scoase telefonul. După vreo 20 de secunde își înălță privirea din ecran și ridică din sprâncene. Ei? Ai de gând să descui mașina sau nu?

— Vrei să conduc *eu*?

— Nu, doar mi s-a părut o idee hazlie să-ți dau cheile și să stau așa până când cineva inventează teleportarea. Da, Henry Page, vreau să conduci tu.

— Ăăă, bine, cred. Mi-am cam pierdut exercițiul, dar OK.

Am descuiat mașina, am deschis ușa și m-am așezat pe locul șoferului. Înăuntru se simțea mirosul ei, un miros masculin, de mosc, al unui băiat adolescent. Fapt care mă deruta foarte tare, ca să nu zic altceva. Am pornit motorul – toate bune deocamdată – și am inspirat adânc.

— Am să-ncerc să nu pun capăt vieților noastre, am spus eu.

Grace Town nu răspunse, așa că am răs singur la propria glumă – un singur „ha”, penibil –, apoi am băgat mașina în marșarier.

Până și bunica ar fi arătat mai stăpână pe sine pe drumul spre casă. M-am aplecat peste volan, transpirând, mult prea conștient de faptul că a) conduc mașina altcuiva, b) nu am mai condus de luni bune și c) am trecut cu chiu, cu vai examenul de conducere doar pentru că se întâmplase ca instructorul să-mi fie văr de-al doilea, care în ziua respectivă suferea de o mahnireală cruntă, și pentru că a trebuit să opresc mașina de trei ori ca el să poată vomita pe marginea șoselei.

— Ești *sigur* că ai luat examenul de conducere?, mă întrebă Grace și se aplecă să se uite la vitezometru, care arăta că mergeam cu vreo opt kilometri sub limita legală.

— Hei, a trebuit să mituiesc doar *doi* funcționari. Mi-am obținut permisul pe *merit*.

Jur că aproape am zărit un zâmbet pe chipul ei.

— Și ai venit de la Liceul East River, nu?

— Da.

— De ce ai schimbat liceul în ultimul an?

— Am un spirit de aventură pronunțat, spuse ea pe un ton sec.

— Ei bine, liceul nostru e deosebit de palpitant. Înțeleg foarte bine de ce te-a atras.

— Hink pare un tip foarte nostim. Pun pariu că face tot felul de năzdrăvănii.

— E mereu în centrul atenției la petreceri, să știi.

Apoi, slavă Domnului, am ajuns. Am oprit în fața casei mele și mi-am relaxat degetele pe volan. Abia atunci mi-am dat seama cât de încordat fusesem pe drum.

— Nu cred că am mai văzut pe nimeni să conducă atât de încordat de când... Vrei să stăm puțin, să-ți revii?, mă întrebă ea.

— Ce să zic? Sunt un rebel fără cauză.

Mă așteptam să treacă pe locul șoferului, dar mi-a spus să opresc motorul. Am coborât amândoi, i-am dat cheile, iar ea a încuiat ușa de parcă avea de gând să intre cu mine. Nu știam cum să reacționez. Trebuia s-o invit în casă? Dar apoi s-a întors către mine și a spus:

— OK. La revedere. Ne vedem mâine. Sau poate nu. Cine știe unde voi fi, și porni șchiopătând de-a lungul străzii, în sens opus față de drumul pe care-am venit.

— Nu e mare lucru încolo, în afară de un bazin de drenaj și un cimitir pe strada următoare.

(Cimitirul era atât de aproape, încât am ajuns să merg la câteva ședințe de consiliere în școala primară, pentru că am avut o perioadă scurtă, dar intensă, în care am fost convins că

stafia stră-străbunicului meu, Johannes van de Vliert, încerca să mă omoare.)

Grace nu a spus nimic, nu s-a întors, a ridicat doar din mâna cu care își ținea bastonul, ca și cum ar fi spus că *știe asta*, și a mers mai departe.

Am urmărit-o, total debusolat, până când a dispărut după colțul străzii.

— Hola, frățioare, spuse sora mea, Sadie, imediat ce am intrat și-am închis ușa.

— Doamne, Suds, m-ai speriat de-a binelea, am spus eu, ducând o mână la piept.

Sadie era mai mare decât mine cu doisprezece ani, era o stimată cercetătoare în neurologie și era, în general, considerată simultan atât copilul-geniu, cât și oaia neagră a familiei. Semănam mult la înfățișare: păr negru, o privire ușor zănatică, gropițe care se vedeau la fiecare zâmbet. Doar că Suds era *puțin* mai în pas cu moda, din moment ce avea un inel prins în nas, tatuaje pe brațe, de sus până jos, și dreduri complicate, toate astea fiind un fel de suveniruri de pe vremea adolescenței ei tulbure.

— Nu te-am mai văzut de vreo două zile, puștiule. Nici nu m-ai sunat. A început să mă bată gândul că mama și tata te-au omorât și te-au băgat într-o groapă mică.

Era vorba, desigur, de o minciună strategică. Suds tocmai divorța de soțul ei, care era medic – un om de căcat și un proces tot de căcat. Din acest motiv, când nu era la spital, petrecea cam 90% din timp la noi acasă.

— Sadie, fi serioasă, spuse tata din bucătărie, îmbrăcat în ținuta sa obișnuită: cămașă hawaiiană, șort și ochelari negri.

(Gusturile lui vestimentare se deterioraseră rapid, după ce-și mutase atelierul de tâmplărie în curtea din spate, în urmă cu trei ani. Sincer, era un miracol că purta altceva decât o pijama.)

Eu și Sadie semănam cu el la păr. Sau, cel puțin, așa ne-nchipuiam. Într-adevăr, obrajii lui veșnic nebărbieriți erau de culoare închisă, însă în rest era chel de când mă știam.

— I-am săpat o groapă adâncă de cel puțin un metru, un metru jumate. În casa asta nu comitem crime cu jumătate de măsură.

— Toby și Gloria pot confirma, spuse Sadie, referindu-se la o întâmplare care se petrecuse cu șase ani înainte să mă nasc, în care au fost implicate o pereche de peștișori aurii, un spray insecticid și moartea accidentală, dar prematură a animalelor ei acvatice.

— 23 de ani, Suds. Au trecut 23 de ani de când ți-au murit peștișorii. Îți vei reveni vreodată?

— Întâi, răzbunarea!, strigă Sadie, cu un aer dramatic.

În încăperile din spate începu să plângă un copil. Sadie oftă.

— Ai crede că, după trei ani, m-am obișnuit și eu cu viața asta de mamă, dar tot uit de nenorocitul ăla de copil.

— Mă duc eu, am spus, în timp ce-mi lăsam jos ghiozdanul, și m-am dus de-a lungul coridorului, până în fosta cameră a lui Sadie, unde dormea copilul de obicei.

Puștiul a fost la fel ca mine, un eveniment neașteptat și o surpriză. Mama și tata avuseseră de gând să facă un singur copil: după doisprezece ani de la nașterea lui Sadie s-au trezit cu mine pe cap.

— Ryan, prietene, ce s-a-ntâmplat?, l-am întrebat eu, când am deschis ușa și am dat cu ochii de nepotul meu în vârstă de doi ani și jumătate, de care tata avea grijă în timpul săptămânii.

— Henwee, îngână el și se frecă la ochi. Unde-i mama?

— Hai, te duc eu la ea.

— Apropo, cine-i tipa?, întrebă Sadie când m-am întors cu Ryan de mână.

— Tipa?

— Tipa care te-a adus cu mașina.

Îl luă pe Ryan în brațe, cu un fel de zâmbet pieziș, subțire, pe chip. I-am văzut de multe ori expresia asta în adolescență. Nu preconiza nimic bun.

— A. O cheamă Grace. E nou-venită. Am pierdut autobuzul, așa că s-a oferit să mă aducă cu mașina.

— E drăguță. Într-un stil ciudat, de Janis Joplin, de genul „probabil că va muri la 27 de ani”.

Am ridicat din umeri și m-am prefăcut că nu observasem.

Capitolul 4

DUPĂ CE L-AM LINIȘTIT pe Ryan, am coborât la demisolul pe care Sadie îl transformase în bârlogul ei de adolescentă cu mai bine de zece ani în urmă (și pe care l-am moștenit după plecarea ei la facultate). Nu era o încăpere sofisticată. Arăta cam ca un adăpost antiatomic postapocaliptic. Mobila nu se potrivea deloc, podeaua din beton era acoperită cu un amestec de covoare de imitație persană, frigiderul era mai bătrân decât părinții mei, iar pe perete era agățat un cap de elan împăiat fără pricepere. Toți pretindeau că nu știu de unde a apărut, dar aveam o vagă bănuială că Sadie îl furase în adolescență, iar părinții mei au fost fie prea rușinați, fie prea impresionați de gestul ei, încât să-l înapoieze proprietarului de drept. Poate că ambele variante erau adevărate.

Cei doi prieteni buni ai mei erau deja aici, ca de obicei, și jucau *GTA V* pe consola mea PS4. În ordinea apariției (adică în ordinea în care stăteau pe canapea), e vorba despre:

- Murray Finch, 17, australian. Înalt, bronzat și musculos, cu un păr blond și creț, care îi cădea pe umeri, și o mustață neîngrijită, de adolescent. Părinții lui imigraseră în State în urmă cu vreo șase ani, însă Muz încă vorbea ca Steve Irwin (în mod intenționat) și folosea în mod frecvent expresii precum „’nă ziua” și „tembel” și „pe-onoa-re-a mea”. Era ferm convins că difuzarea filmului *Crocodile Dundee* era cel mai fericit eveniment din istoria Australiei. Fetele erau înnebunite după el.
- Lola Leung, 17. Piele măslinie, ochi căprui, păr brunet (tuns scurt). Vecina mea de-o viață întreagă și o „triplă amenințare a diversității”, după cum singură își spunea: pe jumătate chineză, din partea tatălui, pe jumătate haitiană, din partea mamei, și sută la sută lesbiană. De când mă știam, La era „aleasă în mod aleatoriu” pentru a figura în prim-planul tuturor materialelor promoționale ale liceului, printre care se numărau coperta albumului cu fotografiile absolvenților, panoul de la intrarea în liceu, pagina web a instituției, până și semnele de carte care se dădeau la bibliotecă. Era, de asemenea, persoana cu care mă sărutasem prima dată, în urmă cu trei ani. După două săptămâni a dezvăluit că e lesbiană și a început o relație la distanță, pe termen lung, cu o fată pe nume Georgia, dintr-un oraș învecinat. Lumea

avea încă impresia că s-a hotărât să „treacă la echipa adversă” din cauza acelui sărut. Eu încă mă străduiam să nu mă simt jignit. (Și după ea erau înnebunate fetele.)

La baza scărilor, m-am sprijinit de balustradă și i-am privit.

— Mă bucur că, deși nu am reușit să urc în autobuz și era posibil să fi murit și/sau să fiu pe moarte, voi doi v-ați gândit oricum să veniți la mine acasă, să-mi mâncați mâncarea și să-mi jucați jocurile în absența mea. Tata a observat măcar că nu sunt cu voi?

— Să recunoaștem, spuse Lola și se întoarse spre mine zâmbind. Justin chiar ne iubește pe noi mai mult decât pe tine.

— Cine-i fătucă, amice?, întrebă Murray, fără să-și ia privirea din ecran, pe care se putea vedea cum intră cu tancul într-un cordon de mașini ale poliției. Am văzut cum te-ai dus după ea ca un crevet crud.

— Mai ușor cu dialectul, Kangaroo Jack, am spus eu și am traversat încăperea, să pornesc calculatorul iMac vechi al lui Sadie, care, deși era folosit în familie de aproape 20 de ani, încă șuiera plin de viață. Aici nu e nicio fată americană naivă pe care s-o poți vrăji.

Murray era de obicei capabil să vorbească asemenea unui om normal, însă descoperise, la un moment dat, că neamul femeiesc era atras de limbajul ăsta de locuitor al sălbăticiei. Uneori uita că e bine să se mai oprească.

Pe desktopul iMacului era un singur folder, intitulat „Fotografii dispăruți/înmormântări/vânătoare de oameni”, în care se regăseau fotografii atrăgătoare ale tuturor celor din încăpere (inclusiv ale lui Sadie), pentru a fi folosite dacă vreunul dintre noi ar fi dispărut/murit/devenit infractor urmărit. Părinții noștri au primit instrucțiuni să acceseze pozele astea și să le pună în circulație pe mass-media înainte ca jurnaliștii să-și bage nasul pe Facebook și să aleagă la nimereală poze nereușite, în care ne-a fost dat tag fără voia noastră.

— Totuși Muz pune bine problema, spuse La. Cine e fata ciudată, după care alergai de mama focului? Ai spus cumva în sinea ta: „Uite, în sfârșit o tipă care nu poate fugi de mine”, ca apoi să-ți dai seama că te-ai înșelat?

— Ha-ha. Nu pot să cred că ați văzut amândoi.

Am luat o cutie de Cola din frigider și m-am întors la calculator, pe ecranul căruia se încărca chinuit Facebookul, pixel cu pixel.

— O cheamă Grace Town. E nou-venită. Hink i-a oferit postul de redactor-șef, dar ea a refuzat, așa că m-am enervat și m-am dus după ea.

— O cheamă Grace Town? Ca pe orașul *Gracetown*?, întreabă Murray și deschise și el o cutie de Cola, din care luă o înghițitură. Iisuse. Sărmana fată.

Lola era deja în picioare.

— Hink i-a oferit ei postul, în loc să ți-l dea ție? Ce *nenorocit*! Nici nu mă gândesc să mai concep grafica aceluia newsletter cu pretenții, dacă nu ești tu la conducere!

— Nu. Calmează-te. A oferit postul *amândurora*, dar ea a refuzat, pentru că – citez – „nu mai scrie”. A zis-o pe un ton atât de amenințător.

— A, spuse Lola.

Murray o trase înapoi, jos, pe canapea.

— Poate au loc întâmplări nefericite când scrie. A! Poate chestiile pe care le scrie se adevăresc? Sau poate că-i blestemată și fiecare cuvânt pe care-l scrie îi sfărâmă câte-un os din picior și de-asta umblă cu un baston?

— Hai s-aruncăm un ochi la dragul de FB, ce zici?, spuse Murray. Problemele astea se rezolvă cât ai clipi cu puțin cyberstalking.

— Ți-am luat-o-nainte.

Am scris numele lui Grace în câmpul de căutare, am apăsat pe Enter și a apărut o listă cu toate persoanele pe care le cunoșteam, care aveau în nume cuvântul Grace. Prima era Sadie Grace Elizabeth Smith, apoi Samantha Grace Lawrence (am fost colegi în școala primară), Grace Park (cine știe ce rudă îndepărtată) și Grace Payne (habar nu am). Dedesubt era o listă cu persoane ale căror nume se potriveau perfect – în jur de cinci Grace Town autentice. Nu aveam prieteni comuni cu niciuna dintre ele și una singură locuia în aceeași zonă geografică.

M-am apropiat de ecran.

— N-o văd.

— Stai, ce zici de aia?, spuse Lola și arată cu degetul.

Am apăsat pe poza de profil a lui Grace Town, cea care